Ayrıca *et-Taṣavvufü'l-İslâmiyyü'l-ʿArabî* (Kahire 1928); *Cemâʿatü İḫvâni's-Ṣafâ* (Beyrut 1931); *The Husain-Mc Mahon Correspondence* (Jaffa 1938); *The Faisal-Weizmann Agreement* (Jaffa 1938); *et-Terbiye ve't-taʿlîm fi'l-İslâm* (Kudüs 1942); *A Modern History of Syria Including Lebanon and Palestine* (Macmillan 1969); *Islamic Education-Its Traditions and Modernisation into the Arab National Systems* (London 1972); *Arabic and Islamic Themes: Historical, Educational and Literary Studies* (London 1976); *Anglo-Arab Relations and Question of Palestine 1914-1921* (London 1977) adlı eserleriyle *English-Speaking Orientalists* (London 1964); *Al-Ghazali's Tract on Dogmatic Theology* (London 1965); *Russian Cultural Penetration of Syria-Palestine in the Nineteenth Century* (London 1966) ve *Jerusalem: Its Place in Islam and Arab History* (Beyrut 1969) gibi bazı monografileri de vardır.

BİBLİYOGRAFYA :

Mahmoud Akhal Droubie, "A Biography", *Arabic and Islamic Garland Presented to Abdul-Latif Tibawi*, London 1977, s. 11-18; Donald P. Little, "Three Arab Critiques of Orientalism", *The Muslim World*, LXIX/2, New York 1979, s. 110-131; "Obıtuary Dr. Tibawi", *The Islamic Quarterly*, XXV/1-2, London 1981, s. 66; A. S. Bazmee Ansari, "Dr. A. L. Tibawi (Abdul Latif al-Tibawi)", *HI*, V/2 (1982), s. 111-113.

 A. S. Bazmee Ansarî

ABDÜLMECİD

(عبدالمجيد)

(1823-1861)

Osmanlı padişahı (1839-1861).

Babası II. Mahmud, annesi Bezmiâlem Vâlide Sultan'dır. 25 Nisan 1823'te İstanbul'da doğdu. Tahsil ve terbiyesine itina edilerek zamanın icaplarına göre, tıpkı Avrupalı bir prens gibi yetiştirildi. Konuşacak ve okuduğunu anlayacak kadar iyi Fransızca öğrendi. Avrupa neşriyatını yakından takip eder, temas ettiği yabancılarla çeşitli konuları tartışırdı. Batı mûsikisine ve yaşayış tarzına hayrandı.

1 Temmuz 1839'da babasının ölümü üzerine, on yedi yaşında iken tahta geçti. Devlet idaresindeki tecrübesizliği, devletin o sırada içinde bulunduğu meseleleri halletmesini güçleştiriyordu. Zaaf ve aczini bilen genç padişah, devlet büyüklerine nasihatlerini dinleyeceğine ve kendilerine güveneceğine dair söz verdi. Yabancı sefirlere de II. Mahmud'un başlattığı ıslahata devam edileceği bildirildi. Bu sırada Mısır meselesinin ikinci safhası Nizip mağlûbiyeti (24 Haziran 1839) ile vahim bir hal almıştı. Devlet ileri gelenleri arasındaki rekabet de iyice artmıştı. II. Mahmud'un cenaze merasimi sırasında, Meclis-i Vâlâ-yı Ahkâm-ı Adliyye Reisi Koca Hüsrev Paşa, Başvekil Mehmed Emin Rauf Paşa'dan mühr-i hümâyunu zorla alarak kendisini sadrazam ilân ettirdi (2 Temmuz 1839).

Henüz Nizip bozgunundan haberdar olmayan padişah Mısır Valisi Mehmed Ali Paşa'yı affederek meseleyi çözmek istedi. Orduya ve donanmaya harekâtı durdurmaları için haber gönderdi. Köse Âkif Efendi Çanakkale boğazı açıklarında bulunan Osmanlı donanmasına haberi verdikten sonra Mısır'a giderek Mehmed Ali Paşa'ya padişahın kendisini affettiğini bildirdi. Kaptanıderya Ahmed Fevzi Paşa ise rakibi olan Hüsrev Paşa'nın sadârete gelmiş olmasından çekinerek donanmayı Mısır'a götürüp Mehmed Ali Paşa'ya teslim etti (3 Temmuz 1839). Kısa bir süre sonra da Nizip mağlûbiyeti haberi İstanbul'a ulaştı. Osmanlı Devleti'nin ordusuz ve donanmasız kalmasından cesaret alan Mısır valisi padişahla anlaşmaya yanaşmadı. Öte yandan İngiltere, Fransa, Rusya, Avusturya ve Prusya, verdikleri ortak bir nota ile Mısır meselesinin kendilerine danışılmadan çözülmemesini istediler (27 Temmuz 1839). Bu notanın kabul edilmesiyle Osmanlı tarihinde yeni bir dönem başlamış oldu. Böylece Osmanlı Devleti bir bakıma Avrupa devletlerinin vesâyeti altına girdi.

Sultan Abdülmecid

Bu sırada Londra ve Paris'te Osmanlı Devleti'ndeki ıslahat hazırlıkları ve getireceği faydalar konusunda temaslarda bulunan Hariciye Nâzırı Mustafa Reşid Paşa derhal İstanbul'a döndü. Mısır meselesinde Avrupa'nın yardımının sağlanması için onları memnun edecek bir reform programının ilânına genç padişahı razı etti. Mustafa Reşid Paşa, bizzat hazırladığı Gülhane Hatt-ı Hümâyunu veya "Tanzimat Fermanı" adı verilen reform programını, bütün cemaat liderlerinin ve yabancı devlet sefirlerinin huzurunda okudu (3 Kasım 1839). Tanzimat devrini açan bu belge, millî hâkimiyet prensibini kapsamamakla birlikte, şahsî ve mülkî emniyeti, bir kısım hakların korunması gibi esasları kabul ederek devlet ile fert arasındaki münasebetleri tayin edecek kanunların çıkarılacağını vaad ediyordu. Bazı iç ve dış olaylar sonucu ilân edilen Tanzimat Fermanı, keyfî idareye son vermeyi de amaçlıyordu.

Bu fermanın sağladığı uygun hava, bir Avrupa meselesi halini almış olan Mısır meselesinin çözümünü kolaylaştırdı. İngiltere'nin teklifi üzerine beş büyük devlet Londra'da bir araya geldiler. Mısır valisini destekleyen Fransa dışarıda bırakılarak İngiltere, Rusya, Avusturya ve Prusya arasında Londra Antlaşması imzalandı (15 Temmuz 1840). Mısır valiliği verâset yolu ile Mehmed Ali Paşa'ya bırakılarak işgal ettiği topraklar ve Osmanlı donanması geri alındı. 13 Temmuz 1841'de yine aynı devletler Londra'da imzaladıkları Boğazlar Sözleşmesi ile Osmanlı Devleti'nin Boğazlar üzerindeki hâkimiyetini ve yabancı savaş gemilerinin Boğazlar'dan geçemeyeceği esasını kabul ettiler. Devletin ıslahat işleriyle meşgul olduğu bir sırada, İngiltere ve Fransa'nın Ortadoğu'da giriştikleri nüfuz mücadelesi yüzünden Suriye ve Lübnan olayları patlak verdi (1845). Hariciye Nâzırı Şekib Efendi Beyrut'a gönderilerek durum yatıştırılmaya çalışıldı.

Avrupa'da başlayan 1848 ihtilâlleri sırasında Avusturya'ya karşı istiklâl mücadelesi veren Macar milliyetçileri Türkiye'ye sığındı. Avusturya ve Rusya'nın harp tehditlerine rağmen, Abdülmecid'in mültecileri iade etmemesi Avrupa'da Osmanlı Devleti lehine büyük yankı uyandırdı. Bu ihtilâller Eflak-Boğdan'a da yayıldı ve mesele, Ruslar'la yapılan Baltalimanı Antlaşması (1 Mayıs 1849) ile geçici bir sonuca bağlandı. Fakat bir süre sonra ortaya çıkan "mukaddes mahaller meselesi" Osmanlı Devleti ile Rusya'yı savaşa sürükledi. Kudüs'teki Katolikler'i himaye etmek için müracaatta bulunan Fransa'ya karşı, Rusya da Ortodokslar'ın haklarını korumak iddiasıyla harekete geçti. Bâbıâli'ye verdiği bir nota ile Ortodoks Osmanlı tebaasına geniş haklarla birlikte bunların himaye hakkının da kendisine verilmesini istedi. Osmanlı hükümeti bunu reddedince Eflak-Boğdan'ı işgal etti. Bunun üzerine Rusya'ya savaş ilân edildi (4 Ekim 1853). Tarihe Kırım Harbi olarak geçen ve 30 Mart 1856'da imzalanan Paris Muahedesi ile son bulan bu savaşta İngiltere, Fransa ve Piyemonte Osmanlı Devleti'nin yanında yer aldı. Avusturya ve Prusya ise tarafsız kaldı.

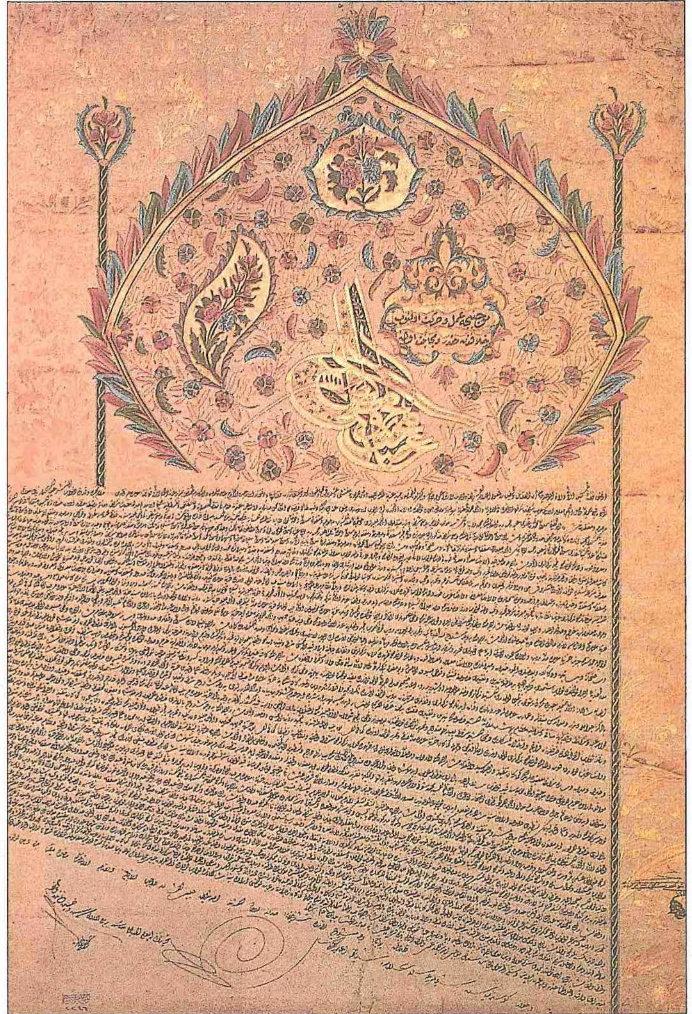
Savaşta ordularıyla yardım eden müttefikler, Abdülmecid'den Tanzimat Fermanı'nı teyit eden ve onu tamamlayan bir ıslahat fermanı almaya muvaffak oldular. Fransız ve İngiliz elçileriyle sadrazam ve şeyhülislâmın birlikte hazırladıkları Islahat Fermanı, Paris Kongresi başlamadan padişah tarafından ilân edildi (18 Şubat 1856). Osmanlı tebaası gayri müslimlere, savaştan önce Ruslar'ın teklifinden daha fazla haklar veren ve Batı sermayesinin Türkiye'ye girmesini kolaylaştırıcı hükümler taşıyan Islahat Fermanı, Paris Muahedesi'nde de zikredildi. Böylece ıslahat konusunda, Batılı devletlere müdahale etme hakkı verilmiş oldu. Buna karşılık Osmanlı Devleti'nin, diğer devletlerin teminatı altında toprak bütünlüğünü koruma ve Avrupa devletleriyle eşit haklara sahip olma prensibi kabul edildi.

Abdülmecid dönemi ıslahat tarihi açısından büyük önem taşır. Padişah, ilân ettiği fermanlara sadık kalarak, çeşitli unsurları eşitlik prensibi içinde ve Osmanlıcılık fikri etrafında birleştirmeye çalıştı. Fakat özellikle gayri müslim unsurlarda uyanan milliyetçilik duygularının Islahat Fermanı'nın getirdiği imtiyazlarla desteklenmesi, dinî, iktisadî ve millî haklara kavuşan azınlıkların Batılı devletlerce de himaye edilmeleri, böyle bir birliğin kurulmasını imkânsız hale getirdi.

Abdülmecid'in de önceki padişahlar gibi kendi üstünde tanıdığı tek kuvvet şeriattı. Bütün icraatını ve iradesiyle yaptığı yeni düzenlemeleri şeriata uygun yapmak zorunda olduğu inancıyla hareket ediyordu. Diğer taraftan Abdülmecid, devlete devrinin şartlarına uygun bir düzen vermekten başka çare bulunmadığına da inanmıştı. Islahatçı düşünceye sahip devlet adamlarını desteklemesi de bundan dolayı idi. Onlar umumi idarede yeni düzenlemelere giderken, kendisi de eski padişahların tâbi olduğu bazı gelenek ve usullerde yenilik yapmaya çalıştı.

Abdülmecid, başta demiryolları olmak üzere Batı memleketlerinde bulunan bütün medeniyet vasıtalarını almak azminde idi. Avrupanın hükümet şeklini de incelemişti. Avusturya'nın mutlakiyet idaresini, Fransa'nın meşrutî krallık sistemine tercih ettiğini söylüyordu. Padişahlık ve hilâfet konusundaki fikirleri kendisinden önceki padişahlardan farklı değildi. Hilâfet ve saltanatın Allah'ın ihsanı olduğuna inanmakta idi. Bundan dolayı Osmanlı İmparatorluğu "Memâlik-i Mahrûsa-i Şâhâne", Osmanlı tebaası da "vedîa-i ilâhiyye" olarak kabul edilmekte idi. Mülk ve tebaasını idare etmek hususundaki haklarının "hukûk-ı saltanat-ı seniyye"yi teşkil ettiğine kani idi. Bu sebeple bütün memurları tayin ve azletme yetkisine sahipti.

Abdülmecid, padişahların sarayda kapalı kalma geleneğine son vererek zaman zaman halkın arasına katıldı ve onların meseleleriyle ilgilendi. Ara sıra Bâbıâli'ye giderek vekiller heyetinin toplantılarına katıldı. Her yıl Meclis-i Vâlâ'yı bir nutukla açmayı âdet haline getirdi. Sık sık kışlaları ve tersaneyi teftiş etti. Camilerde verilen icâzet merasimlerinde, askerî ve rüşdiye okullarında yapılan imtihanlarda hazır bulunarak talebeye ve hocalara teşvik edici

Sultan Abdülmecid'in bir fermanı

sözler söyledi. Halkın ihtiyaçlarını yerinde görmek ve şikâyetlerini dinlemek için memleket içinde bazı seyahatlere çıktı. 25 Haziran 1844'te İzmit, Mudanya, Bursa, Gelibolu, Çanakkale ve Adalar'ı ziyaret etti. 29 Nisan 1846'da Rumeli gezisine çıktı. Aynı yılın temmuzunda Mısır Valisi Mehmed Ali Paşa'nın bir ay süreyle İstanbul'u ziyaretini kabul etti.

Abdülmecid, eski padişahların uyguladıkları bazı kuralları da değiştirdi. Yabancı elçilerin padişahla siyasî konular üzerinde görüşmeleri âdet değilken, Kırım Harbi arefesinde elçilerin görüşme taleplerini kabul etmeye başladı. Bundan böyle elçiler randevu alarak padişahla görüşme imkânı buldular. Yalnız İngiliz elçisi Stradford Canning randevu almadan padişahla görüşebiliyordu. Bu elçinin padişah nezdinde nüfuzu o kadar fazla idi ki diplomatlar tarafından kendisine "taçsız sultan" lakabı verilmişti. O zamana kadar Avrupa hânedan mensuplarının ziyaretleri iade edilmezken, Abdülmecid Fransız elçiliğine giderek Prens Napolyon'un ziyaretini iade etti. Yine onun zamanına kadar Osmanlı padişahlarınca nişan verilir, fakat alınmazken ilk defa o, Fransız İmparatoru III. Napolyon'un "Légion d'honneur" nişanını kabul ederek bu geleneği de bozdu. Yine bu vesile ile Fransız elçisinin 4 Şubat 1856'da verdiği baloya katıldı.

Abdülmecid, II. Mahmud'un kurduğu başvekillikten vazgeçerek sadrazamlık makamını yeniden tesis etti. Yirmi yıllık saltanatı süresinde yirmi iki sadrazam değiştirdi. Karakter itibariyle hissî ve alıngan olan padişah, mizacına uygun düşmeyen nüfuzlu sadrazamları azlederdi. Ayrıca çevresinin tesirlerine kapılır, kadınlarının, kızlarının ve damatlarının telkinleriyle hareket ederdi. Padişahı sadrazam değiştirmeye sevkeden başlıca sebeplerden biri de dış müdahale idi. Tanzimat'tan sonra Avrupa devletlerinin müdahalesi arttı. İngiltere ve Fransa'nın İstanbul'daki elçileri padişaha akıl hocalığı yapmak hususunda çetin bir mücadeleye giriştiler. Osmanlı devlet adamları da İngiliz ve Fransız taraftarı olarak ikiye ayrıldı. Mustafa Reşid Paşa İngiliz, Âlî, Fuad, Kıbrıslı Mehmed ve Serasker Rıza paşalar da Fransız taraftarı idi. Abdülmecid İngiliz ve Fransız hükümetlerinin İstanbul'daki elçileri vasıtasıyla yaptıkları baskı derecesine göre bu iki gruptan birini iktidar mevkiine getirirdi. Elçilerin devlet işlerine ve en çok sadrazam azil ve tayinlerine müdahaleleri o dereceye vardı ki, Osmanlı Devleti Fransa ve İngiltere nezdinde şikâyette bulunmak zorunda kaldı. Bu devletler elçilerine tâlimat göndererek müdahaleden kaçınmalarını istediler. Bu karardan pek çok Osmanlı paşası memnun olmadığı gibi elçiler de tâlimata aldırmadılar.

Abdülmecid döneminde şeyhülislâmlar Meclis-i Vükelâ'ya katılmakla birlikte politik nüfuzları büsbütün azalmıştı. Bundan dolayı sık sık sadrazam değiştiği halde, bu dönemde sadece dört defa şeyhülislâm değişti. Devlette en yüksek maaşı, yüz bin kuruş ile şeyhülislâm alıyordu. Nizamiye askerinin başında bulunan serasker, ayrıca kara kuvvetlerinin de kumandanı sayıldı. Sadrazamların "serdâr-ı ekrem" unvanıyla sefere gitmeleri ve askere kumanda etmeleri usulüne son verildi. Bâb-ı Seraskerî'nin nüfuzu arttı. Seraskerlik rütbesi, sadrazamlık ve şeyhülislâmlıkla aynı seviyeye getirildi. 1845'te Zabtiye Müşirliği kurularak İstanbul'un ve eyaletlerin asayişi bu makama devredildi.

Abdülmecid devrinde ayrıca, II. Mahmud zamanında kurulan meclislerin ve nezâretlerin sayıları arttırıldı. Her türlü idarî ve kazaî işlerin yüksek karar merciî olan Dîvân-ı Hümâyun önemini kaybetti. Onun yerini nâzırların teşkil ettiği Meclis-i Hâs veya diğer adıyla Meclis-i Vükelâ aldı. Bâbıâli'de sadrazamın başkanlığında Adliye reisi, Hariciye nâzırı, Maliye nâzırı, Hazîne-i Hassa nâzırı, Evkaf-ı Hümâyun nâzırı Ticaret nâzırı, Zabtiye müşiri, Sadâret müsteşarı, Vâlide kethüdâsından oluşan Meclis-i Hâs'ın önemi arttı. 1850'de, bu meclise giren memurların padişaha ve devlete sadakatle hizmet edeceklerine dair yemin etme usulü getirildi. Bu usul giderek diğer memuriyetlerde de yayıldı.

1853 yılında Meclis-i Âlî-i Tanzîmat kurularak Meclis-i Vâlâ-yı Ahkâm-ı Adliyye'nin kanun yapma yetkisi bu meclise verildi. 1843'te Meclis-i Dâr-ı Şûrâ-yı Askerî genişletildi. Topçu sınıfını düzenlemek üzere Meclis-i Tophâne-i Âmire, eğitim işlerini teşkilâtlandırmak, yürütmek ve kontrol etmek için de 1845'te Meclis-i Maârif-i Umûmiyye kuruldu. 1856 yılında Maarif Nezâreti'nin teşkiliyle meclis bu nezârete devredildi. Malî konuları incelemek ve gerekli teklifleri yapmak için de 1846 yılında Meclis-i Mâliyye kuruldu. Islahat işlerini düzenleme ve kontrol etme görevi 1854'te Meclis-i Âlî-i Tanzîmat'a verildi. Devletin en yüksek istişare meclisi görevini yapmak üzere, 1855'te Meclis-i Âlî-i Umûmî adıyla bir meclis oluşturuldu. Bunlardan başka, kaptanpaşalığa bağlı Meclis-i Bahriyye, Ziraat Nezâreti'ne bağlı Meclis-i Ziraat ve Meclis-i Maâdin, Zabtiye müşirine bağlı Meclis-i Zabtiyye gibi meclisler meydana getirildi.

Taşra teşkilâtı Fransız mülkî idare sistemi esas alınarak yeniden düzenlendi. Eyaletlerde valinin etrafında mahallî meclisler teşkil edildi. Meclislerde gayri müslimlere de temsil hakkı tanındı. Mülkiye memurları için ilk defa 22 Eylül 1858'de vazife ve salâhiyet kanunu çıkarıldı. Adlî teşkilâtta da önemli yenilikler yapıldı. Tanzimat'tan önce mevcut olan şer'î mahkeme, cemaat ve konsolosluk mahkemelerinin yanı sıra bir de nizamiye mahkemeleri kuruldu. Bu mahkemelere müslüman ve gayri müslim üyelerin tayin edilmesi esası getirildi. Tercüme ve iktibas yoluyla Batılı devletlerden bazı kanunlar alındı. Ceza kanunu 1840'ta, ticaret kanunu 1850'de ve arazi kanunu 1857'de bu yolla alınan belli başlı kanunlardır. Yeni kurulan Adliye teşkilâtı Adliye Nezâreti'ne bağlanırken, eski şer'î mahkemeler şeyhülislâmın faaliyet sahası içinde bırakıldı. 1843 yılında çıkarılan askerî kanunla askerlik hizmeti kur'a usulüne göre bir düzene konuldu. 1856 Islahat Fermanı ile gayri müslimlerin de askere alınmaları esası getirildi. Fakat azınlıkların büyük tepkisiyle karşılaştığı için uygulanamadı.

Eğitim alanında önemli adımlar atıldı. Devrin bütün aydınlarının görev aldığı Meclis-i Maârif-i Umûmiyye'nin hazırladığı bir kanuna göre ilk öğretim mecburi olacak, ilk ve orta öğretimde para alınmayacak, bir de dârülfünun kurulacaktı. Buna bağlı olarak ilk ve orta öğretim işlerini yürütmek üzere 1847'de Mekâtib-i Umûmiyye Nezâreti kuruldu. Sıbyan mektepleri ile rüşdiyeler ıslah edildi. 1858'de İstanbul'da ilk defa kız rüşdiyesi açıldı. 1849'da, rüşdiyelerle dârülfünun arasında eğitim yapacak olan dârülmaârif (lise) kuruldu. Dârülfünun açılışına teşebbüs edildiyse de muvaffak olunamadı. 1845'ten itibaren harp mektepleri üçe ayrıldı ve ardından Harp Akademisi kuruldu. 1847'de dârülmuallimîn adıyla ilk defa öğretmen okulu açıldı. Ziraat Mektebi (1847), Orman Mektebi (1859), Telgraf Mektebi

(1860) ve Mekteb-i Tıbbiyye'ye bağlı olarak Ebe Mektebi (1842) gibi daha pek çok okulun yanı sıra, 1850'de yerli ve yabancı pek çok ilim adamının üye olduğu ilk ilim akademisi sayılan Encümen-i Dâniş tesis edildi. Türkçe'nin sadeleştirilmesi çalışmaları ve Osmanlı tarihinin yazılması faaliyetleri bu kurum eliyle başlatıldı. Bu kurumun Türk ilmine kazandırdığı en büyük eser, Cevdet Paşa'nın 12 ciltlik *Târih*'idir. Buna rağmen Abdülmecid döneminde eğitim alanında yapılan bu çalışmalarda tam bir başarıya ulaşılamadı. Tıpkı hukuk alanında olduğu gibi eğitimde de ikilik meydana geldi. Medreseler eski düzenleriyle şeyhülislâmın yönetimine terkedilirken yeni kurulan okullar Maarif Nezâreti'ne bağlandı.

Abdülmecid devrinde ilk özel gazete 1840 yılında çıkmaya başladı. İngiliz asıllı W. Churchill'in çıkardığı *Cerîde-i Havâdis* hükümet tarafından da desteklendi.

Maliyede de önemli ıslahat yapıldı. **İltizam*** usulü kaldırılarak vergilerin toplanması, merkezden gönderilecek vali derecesinde yetkili **muhassıl** adı verilen memurların kontrolüne bırakıldı. Ancak hiçbir hazırlık yapılmadan girişilen yeni malî tedbirler bazı karışıklıklara yol açtı. Devletin gelirleri düştü; bunun üzerine ilk defa **kāime-i mu'tebere** adıyla kâğıt para basıldı. Ayrıca yeniden iltizam sistemine dönüldü. 1848 yılından itibaren Osmanlı maliyesi sürekli buhranlar dönemine girdi. Kırım Harbi'nin getirdiği ağır masrafları karşılamak üzere ilk defa dışarıdan borç alındı (24 Ağustos 1854); bunu 1855'te ikinci, 1858'de üçüncü ve 1860'ta dördüncüsü takip etti. Her borca karşılık memleketin önemli gelir kaynakları ipotek edildi.

Bir yandan malî imkânsızlıklar, diğer yandan gayri müslim tebaaya verilen geniş imtiyazların ortaya çıkardığı hoşnutsuzluk memleketi tekrar karışıklıklara sürükledi. 1857'de Cidde'de, 1858'de Karadağ'da olaylar çıktı. Büyük Avrupa devletleri kendi çıkarları doğrultusunda müdahale etmek için bu olayları fırsat bildiler. Bu durum karşısında paniğe kapılan Osmanlı devlet adamları onların her isteğini yerine getiren bir politika takip etmeye başladılar. Abdülmecid'in bu duruma engel olamaması, Tanzimat Fermanı'nın doğurduğu hoşnutsuzluğu daha da arttırdı.

Muhalifler, Avrupa devletlerinin bir vasi gibi davranmasını önlemek için Abdülmecid'i hal'edip Abdülaziz'i tahta geçirmeye karar verdiler. Bir ihbar üzerine, tarihe Kuleli Vak'ası olarak geçen bu isyan teşebbüsü, 14 Eylül 1859'da daha başlamadan bastırıldı. Bu sırada malî vaziyet iyice kötüleşmiş, savaş masraflarını karşılamak üzere ağır şartlarla alınmış olan dış borçlar hazineye büyük bir külfet yüklemişti. Beyoğlu sarraflarından alınan borçların yekûnü de seksen milyon altın lirayı aşmıştı. Bunlar için rehin verilen mücevherlerle borç senetlerinin bir kısmı yabancı tüccar ve bankerlerin eline geçmişti. Bu durumu sert bir şekilde tenkit eden Sadrazam Âlî Paşa, 18 Ekim 1859'da padişah tarafından azledildi.

Bu sırada, 1856 Islahat Fermanı'nda vaad edilen reformların gerçekleştirilmediği gerekçesiyle İngiltere, Fransa, Avusturya, Prusya ve Rusya tarafından Osmanlı hükümetine bir nota verildi (Ekim 1859). Bu notada reform programının uygulanmasını sağlamak maksadıyla ayrı ayrı müdahalede bulunacaklarını da bildirdiler. Nitekim Rusya ilk adımı atarak, Bosna-Hersek ve Bulgaristan'daki gayri müslimlerin durumlarının milletlerarası bir teftiş komisyonu tarafından incelenmesini istedi. Bu mesele halledilmeden, Fransa ve İngiltere'nin kışkırtmaları sonucu Lübnan olayları tekrar başladı (1860). Dürzîler ile Mârûnîler arasında olaylar çıktı. Bu hadise henüz yatışmışken Şam'da karışıklıklar meydana geldi. Karışıklıklar sırasında Hollanda ve Amerikan konsolosları öldürüldü (1860). Olaylar, her zaman olduğu gibi, Avrupa kamuoyuna büyütülerek ve yanlış aksettirildi. Avrupa devletleri Bâbıâli'ye karşı baskılarını arttırdılar. Fransa Beyrut'a asker çıkardı. Fevkalâde komiser görevi ile Lübnan'a gönderilen Hariciye Nâzırı Fuad Paşa, Avrupalılar'ı teskin etmek için şiddetli tedbirler aldı. Pek çok Türk subay ve idareciyi, olaylarda ihmali olduğu gerekçesiyle ağır cezalara çarptırdı. Avrupa devletleriyle yapılan müzakereler sonunda Lübnan gayri müslim bir mutasarrıfın idaresinde imtiyazlı bir sancak haline getirildi (9 Haziran 1861).

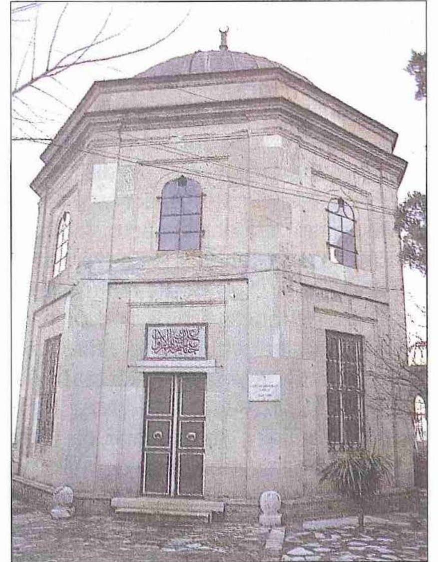
Çeşitli iç ve dış olaylar, malî buhranlar içinde geçen Abdülmecid devrinde pek çok imar faaliyetlerinde de bulunuldu. Dışarıdan alınan borç paraların bir kısmı ile saray ve köşkler inşa ettirildi. Dolmabahçe Sarayı (1853), Beykoz Kasrı (1855), Küçüksu Kasrı (1857), Mecidiye Camii (1849), Teşvikiye Camii (1854), o devrin belli başlı mimari eserlerindendir. Yine bu devirde Bezmiâlem Vâlide Sultan tarafından Gureba Hastahanesi yaptırıldığı gibi (1845-1846), yeni Galata Köprüsü de aynı tarihte hizmete girdi. Ayrıca pek çok çeşme, cami, tekke ve benzeri sosyal kurumlar tamir edildi veya yeniden yapıldı.

Abdülmecid de babası gibi tüberküloz hastalığına yakalanarak 25 Haziran 1861'de henüz 39 yaşında iken Ihlamur Köşkü'nde vefat etti ve Yavuz Sultan Selim Türbesi yanına defnedildi. Çocuklarından Murad, Abdülhamid, Mehmed Reşad ve Vahdeddin daha sonra padişah oldular.

Sultan Abdülmecid'in imzasını taşıyan kitâbeli tabak
(Türk ve İslâm Eserleri Müzesi, Envanter nr. 139)

Sultan Abdülmecid'in Yavuz Sultan Selim Camii'nin kıble tarafında bulunan türbesi-Fatih / İstanbul

BİBLİYOGRAFYA :

Seyahatnâme-i Hümâyun [Abdülmecid'in Rumeli Seyahati], İstanbul 1261; Selâhaddin, *Bir Türk Diplomatın Evrâk-ı Siyâsiyyesi*, İstanbul 1306; Cevdet Paşa, *Tezâkir* (nşr. M. Cavid Baysun), Ankara 1986, II, IV; a.mlf., *Ma'rûzât* (nşr. Yusuf Halaçoğlu), İstanbul 1980, s. 4-32; Kâmil Paşa, *Târîh-i Siyâsî-i Devlet-i Aliyye-i Osmâniyye*, İstanbul 1325-27, III, 180-233; Lütfî, *Târih*, İstanbul 1303, VI; 1306, VII; 1328, VIII; Ahmed Refik, *Türkiye'de Mülteciler Meselesi*, İstanbul 1926; a.mlf., "Sultan Abdülmecid Han'ın Sarayında (Dr. Spitzer'in hatıratı)", *TOEM*, VI (34), (1333), s. 599-622; Hayreddin, *Vesâik-i Târîhiyye ve Siyâsiyye Tetebbuâtı*, İstanbul 1326, I, 1-104; II, 1-96; Mahmud Cevad, *Maârif-i Umûmiyye Nezâreti Târihçe-i Teşkilât ve İcrâatı*, İstanbul 1328; Ed. Engelhardt, *Türkiye ve Tanzimat* (trc. Ali Reşâd), İstanbul 1328, s. 38-168; E. Driault, *Şark Meselesi* (trc. Nâfiz), İstanbul 1328, s. 215-247; Serge Goryanov, *Devlet-i Osmâniyye ve Rusya Siyâseti* (trc. Ali Reşâd — Macar İskender), İstanbul 1331; Uluğ İğdemir, *Kuleli Vak'ası Hakkında Bir Araştırma*, Ankara 1937; İbnülemin, *Son Sadrazamlar*, İstanbul 1940, I-III; M. Çağatay Uluçay, *Abdülmecid*, İstanbul 1956; Ali Fuat Türkgeldi, *Mesâil-i Mühimme-i Siyâsiyye* (nşr. Bekir Sıtkı Baykal), Ankara 1960, I, 1-336; İ. H. Danişmend, *Kronoloji*, İstanbul 1961, IV, 121-196; Karal, *Osmanlı Tarihi*, V, 169-264; VI, 1-289; A. H. Ongunsu, "Abdülmecid", *İA*, I, 92-94; J. Deny, "ʿAbd al-Madjīd I", *EI²* (İng.), I, 74-75.

 CEVDET KÜÇÜK

ABDÜLMECİD EFENDİ

(1868-1944)

Son Osmanlı halifesi (1922-1924).

Babası Sultan Abdülaziz, annesi Hayrânıdil Kadın'dır. 29 Mayıs 1868'de İstanbul'da doğdu. Babasının 1876'da tahttan indirilmesinden sonra II. Meşrutiyet'in ilânına kadar sarayda kapalı bir hayat yaşadı. Bu sırada yabancı dil öğrendi. Güzel sanatlarla, özellikle resimle ilgilendi. Amcasının oğlu Mehmed Vahdeddin'in 4 Temmuz 1918'de tahta çıkması üzerine veliaht oldu. I. Dünya Savaşı sonunda İstanbul işgal altında bulunduğu bir sırada, Sultan Vahdeddin'in bazı davranışlarını alenen tenkit etti. Kuvâ-yı Milliye lehinde beyanlarda bulundu. Hatta bir ara Ankara'ya gitmesi bile söz konusu oldu. Fakat millî harekâtın başına hânedandan birinin geçmesini istemeyen İngilizler onu göz hapsine aldılar.

Zaferden sonra toplanacak barış konferansına hem Ankara, hem de İstanbul hükümetlerinin davet edilmeleriyle başlayan ihtilâf, saltanatın ilgasına kadar vardı. Türkiye Büyük Millet Meclisi, 1 Kasım 1922 tarih ve 431 sayılı iki maddeden oluşan bir kanunla saltanat ve hilâfeti birbirinden ayırarak saltanatı kaldırdı. Böylece İstanbul hükümetine son vermek yoluna gidilmiş oldu. Aynı kanunun ikinci maddesinde ise halifeliğin Osmanlı hânedanına ait olduğu, Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından bu makama hânedanın ilim ve ahlâk bakımından en lâyık olanının seçileceği ifade edilmekteydi. Ancak, 1 Kasım'da saltanatı elinden alınan Vahdeddin'in halife seçildiği de açıklanmamıştı. Vahdeddin iki gün sonraki (3 Kasım 1922) cuma selâmlığına hem halife, hem de padişah sıfatıyla çıktı. Nihayet Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin kendisini 16 Kasım'da "ihânet-i vataniyye" ile ithama karar vermesi üzerine 16-17 Kasım 1922 gecesi bir İngiliz zırhlısı ile Türkiye'yi terketti.

Bu hadise üzerine hilâfet makamının boşaldığına hükmeden Türkiye Büyük Millet Meclisi, 19 Kasım 1922 günü Abdülmecid Efendi'yi halife seçti. Kendisine bütün İslâm halifelerinin hâiz olduğu "emîrü'l-mü'minîn" unvanı yerine "halîfe-i müslimîn" unvanının verilmesi kararlaştırıldı. 24 Kasım 1922 günü Topkapı Sarayı'ndaki Hırka-i Şerif Dairesi'nde yeni halifeye biat edildi. Biat merasiminde, Ankara hükümetinin temsilcisi Refet Paşa ile Hoca Müfid Efendi'nin de dahil olduğu mebuslardan müteşekkil bir heyet de hazır bulundu. İlk defa Arapça yerine Türkçe dua edildi. Fatih Camii'nde yeni halife adına Müfid Efendi tarafından ilk defa Türkçe hutbe okundu. "Küçük cihaddan büyüğüne döndük" meâlindeki hadîs-i şerifi konu alan hutbede, "büyük cihad" cehalete karşı savaş diye yorumlandı. Yeni halife İslâm âlemine bir beyanname neşrederek kendisini seçen meclise teşekkür etti.

Saltanatsız halifeliğin ne olduğu konusunun tartışılması bir muhalefet cephesi oluşturdu. Cumhuriyet'in ilânına kadarki dönemde, halifenin devlet başkanı sayılıp sayılamayacağı yolunda değişik görüşler ortaya çıktı. Ankara hükümetinin İstanbul'daki temsilcisi Refet Paşa, 19 Kasım 1922 tarihli bir yazı ile, Abdülmecid Efendi'nin "halîfe-i müslimîn ve hâdimü'l-Haremeyn" unvanını kullanmak, cuma günleri selâmlık resmine çıkmak ve Fâtih'in sarığı gibi sarık sarmak, İslâm âlemine neşri istenilen beyannamenin bir de Arapça'sını neşretmek talebinde bulunduğunu, Sultan Vahdeddin'i takip hususunda mâzur görülmesini istediğini Ankara'ya bildirdi. Mustafa Kemal Paşa ise Abdülmecid Efendi'nin Fâtih'in sarığı yerine redingot giyebileceğini bildirdi. Fakat "halîfe-i müslimîn" yerine "halîfe-i Resûlullah" tâbirini kullanması, imzasını da Abdülmecid bin Abdülaziz Han tarzında yazması uzun tartışmalara sebep oldu. Bununla saltanat fikrinin ortadan kalkmadığı ileri sürüldü.

Abdülmecid Efendi

Bu sırada 21-27 Aralık 1922 tarihinde toplanan Hint Hilâfet Konferansı Abdülmecid'in halifeliğini tasdik ve kabul etti. Yine Hint müslümanları 3 Ocak 1923'te Mustafa Kemal Paşa'ya "müncî-i hilâfet" (hilâfetin kurtarıcısı) unvanını verdi. Ankara'da 15 Ocak 1923'te Afyon Mebusu Şükrü Hoca (Çelikalay) tarafından yazılan "Hilâfet-i İslâmiyye ve Büyük Millet Meclisi" adlı bir broşür dağıtıldı. Burada Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin hilâfeti saltanattan ayırarak onu siyasî iktidardan mahrum ve sırf lafzî bir müessese haline getiremeyeceği ileri sürülüyordu. Nihayet 15 Nisan 1923'te çıkarılan 334 sayılı "Saltanata Ait Propagandaların Men'ine Dair Kanun"la bu tartışmalara son verilmek istendi.

29 Ekim 1923'te Cumhuriyet ilân edilince hilâfet ve halifenin durumu yeniden gündeme geldi. Gazetelerde halifenin istifa edeceğine dair haberler çıktı. Bizzat Abdülmecid Efendi tarafından yalanlanan bu dedikodular üzerine kamuoyunda meşrutî idare ve halifeliğin devamı konusunda leh ve aleyhte tartışmalar başladı. Tam bu sırada, 5 Aralık 1923 tarihli gazetelerde İngiltere İslâm Cemiyeti adına Ağa Han ve Emîr Ali imzalarıyla Başvekil İsmet Paşa'ya gelen mektubun tercümesi yayımlandı. Burada hilâfet makamının muhafazası, hatta takviyesi ile halifenin şeref ve nüfuzunun iadesi gerektiği savunuluyordu.